

[Dahlgaard.]

at de skal anvendes til militære Formaal. Det er jo i Virkeligheden en Lovgivning paa Finansloven. En saadan Lovgivning er de Herrer aldrig bange for, naar det gaar den Vej; naar der derimod er Tale om at gaa den anden Vej, at indføre Besparelser paa Finansloven, saa anvendes altid det Argument, at der kan ikke lovgives her.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at jeg kan ikke tænke mig, at der vil blive tillagt hans Mening om det radikale Venstre nogen Betydning hverken indenfor mit eller indenfor andre Partier i denne Sal, og jeg skal derfor ikke komme ind paa den. Jeg skal kun sige til det ærede Medlem, at naar han mente, at han hos mig har sporet et stærkt Ønske om at indlade mig i Diskussion med ham, saa maa det bero paa en Selvovervurdering, som det højtærede Medlem skulde se at bekæmpe. Hvis det ærede Medlem gjorde det, vilde han sikkert ikke gennemleve saadanne Skuffelser, som han i den sidste Tid har gjort; han vilde da ogsaa have været fritaget for at optage i Alvor det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Betegnelse „Høvding“ og vilde da have lagt Mærke til den blide Ironi, der laa i det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens Ord her.

Endnu har jeg tilbage nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen. Jeg kunde fristes til at sige det ærede meget logiske Medlem, for det er jo en af de Ting, som kendetegner det ærede Medlem, at han driver sin Logik i Behandlingen af de foreliggende Sager ud i det, man i Almindelighed kalder Sofisteri. Det samme er Tilfældet under Behandlingen af Spørgsmaalet i Dag. Det ærede Medlem siger, at naar vi har sagt, at den nuværende Ordning er uærlig, saaledes som de to Partier opretholder den, saa er vi, naar vi foreslaar en yderligere Nedsættelse, med til at gøre den endnu mere uærlig.

Dette er Sofisteri og ikke Logik. Logikken vilde føre det ærede Medlem til i Stedet for at sige: Vi har en Militærordning i Danmark i Øjeblikket, der ikke opfylder de Krav, som er skabt gennem de Rammer, som ordnedes i 1922. Man ønsker fra alle Sider her i Salen denne Ordning ændret; nogle mener, at Rammerne skal udvides, andre, at de skal indskrænkes. Men hvad enten man mener det ene, eller man mener det andet, saa bør man være saa fornuftig at sige, at medens disse Overvejelser staar paa, maa man spare, og hvis man anvender Penge paa den Maade, som det ærede Medlem vil være med til at gøre her, da er det i Virkeligheden at kaste dem ud til ingen

Verdens Nytte. Jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at det er en Stemning, der er almindelig indenfor det ærede Medlems egne Vælgeres Rækker Landet over, og det forekommer mig, at det i nogen Maade stod skrevet paa det ærede Medlems Ansigt, den Dag den højtærede Minister kom med Forslaget om at anvende endnu 650 000 Kr. til militære Formaal. Jeg kunde næsten læse det i den Surhed, der bredte sig over det ærede Medlems ellers meget behagelige Ansigt.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde dernæst, at der maatte jo være noget galt i den Argumentation, der førtes fra det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens og min Side, for det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde til det konservative Parti, at det maatte give efter for Partiet Venstre, og jeg sagde til Partiet Venstre, at det maatte give efter for det konservative Parti, og begge Dele kunde jo ikke være rigtigt. Jo, hvis det ærede Medlem fulgte Reglerne for den almindelige Logik, vilde han erkende, at det kunde udmærket godt være rigtigt begge Dele, og det er netop rigtigt, og det er derfor, den Ordning, vi har, er uærlig, og det er derfor, at den Tilstand, der er her i Landet paa dette Omraade, nu er blevet uærlig.

Venstre ønsker vel nok i og for sig, i hvert Fald gør deres Vælgere det utvivlsomt, at der skal spares paa dette Omraade, medens den nye Militærordning planlægges; men man kan ikke komme til det, fordi det konservative Parti stiller sine Krav, og derfor maa Venstre give efter overfor det. Omvendt erklærer det konservative Parti, at Ordningen af 1922 opfyldes ikke, Rammerne udfyldes ikke; man erkender, at det, der skabtes, gennemføres ikke paa den Maade, som man bildte Befolkningen ind det skulde ske. Følgelig maa det konservative Folkeparti, der jo ikke kan faa Venstre til at udfylde de Rammer, ogsaa give efter. Det samlede Resultat bliver, at den Ordning, vi har, ikke duer, saaledes som det i 1922 blev sagt fra Oppositionens Side, og at det nu erkendes fra alle Sider, at den er umulig, og at vi maa se at komme bort derfra. Men jeg siger, at Resultatet af det hele er, at Befolkningens Penge Aar efter Aar kastes ud og anvendes paa uforsvarlig Maade.

L. Rasmussen: Jeg bad om Ordet for en kort Bemærkning, fordi jeg saa, at den højtærede Udenrigsminister var kommet til Stede. Jeg beklager, at han er gaaet igen, saa at jeg ikke nu kan rette det Spørgsmaal til ham, som jeg rettede før. Jeg har set, at de Oplysninger, jeg her har givet om